

Fifa dwingt voetballer tot lastige keuze

AFKOMST

Vreemd toch, dat voetballers met twee nationaliteiten maar voor één land kunnen uitkomen, stelt **Gijs van Campenhout**.

De jonge, talentvolle Feyenoord-speler Sofyan Amrabat staat voor een emotioneel lastige keuze. Een keuze tussen het hoofd en het hart. Nederland of Marokko? Complicerend bij deze keuze is dat de uitkomst gevolgen kan hebben voor zijn carrièreverloop én dat zijn beslissing onomkeerbaar is.

Dubbele nationaliteiten bestaan niet in het internationale voetbal. De Fifa geeft voetballers met twee nationaliteiten maar één mogelijkheid bij de keuze voor een nationaal team. Andere internationale sportorganisaties, zoals het IOC en het IAAF, gaan er anders mee om. Zij bieden professionele atleten de mogelijkheid om te wisselen van nationaliteit gedurende hun sportieve carrière, mits er aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

De één-keer-kiezen-regel van de wereldvoetbalbond verklaart het publieke getouwtrek tussen de KNVB en de Marokkaanse voetbalbond om de diensten van Sofyan Amrabat. Deze casus staat niet op zichzelf. In het afgelopen half jaar zijn er in de media meerdere berichten over gelijksoortige dilemma's voor talentvolle, in Nederland geboren, voetballers verschenen. Denk aan Bournemouth-verdediger Nathan Aké (Nederland/Ivoorkust), Feyenoorder Jeremiah St. Juste (Nederland/Saint Kittes en Nevis) en PSV-speler Derrick Luckassen (Nederland/Ghana).

In toenemende mate speuren buitenlandse voetbalbonden op de Neder-

Sofyan Amrabat tijdens zijn presentatie bij Feyenoord. FOTO ANP

landse velden naar talent met roots buiten de landsgrenzen. Sterker nog, het actief scouten en overhalen van 'buitenlands' voetbal talent door nationale voetbalbonden is, al decennia, een wereldwijd fenomeen. Zo selecteerde Jürgen Klinsman in 2014, als bondscoach van de Verenigde Staten, meerdere in Europa geboren spelers voor het nationale team. De meesten van hen waren Duitsers die op basis van een bloedband van vaderszijde voor Amerika uit mochten komen.

Getouwtrek

Je zou kunnen zeggen dat voetballers met een dubbele nationaliteit een luxepositie hebben, aangezien zij een keuze hebben om uit te komen voor het land

waarmee zij zich het meest verbonden voelen. Een keuze die het gros van de voetballers nooit mag maken.

Het getouwtrek tussen nationale voetbalbonden is binnen de huidige Fifa-regelgeving te begrijpen. Je wilt immers de beste voetballers van de natie selecteren, ook al zijn deze spelers geboren in een ander land. En ja, het doorhakken van deze knoop is moeilijk, zeker voor een jonge voetballer die weet dat Fifa hem maar één keer voor de keuze stelt.

De kern van het getouwtrek rondom talentvolle spelers met een dubbele nationaliteit ligt, volgens mij, bij de regelgeving van wereldvoetbalbond. Als je het wisselen van voetballers tussen clubs de gewoonste zaak van de wereld

Ook al zijn spelers geboren in een ander land, je wilt de beste voetballers van de natie selecteren

vinden, waarom zou een voetballer met een dubbele nationaliteit dan ook niet meerdere nationale teams kunnen vertegenwoordigen gedurende zijn voetbalcarrière? Vanuit historisch oogpunt is dit overigens niet ongewoon; verschillende voetballers zijn voor meerdere landenteams uitgekomen, zoals Alfredo Di Stéfano, László Kubala en Luis Monti. Dus waarom staan we nationaliteitswisselingen van voetballers tussen nationale teams, uiteraard onder duidelijke en transparante regelgeving, niet gewoon toe?

Immers Nederlanders

Het lijkt erop dat Amrabat, net zoals Hakim Ziyech, voor Marokko gaat kiezen; mijn inziens geen verassing. Het Nederlands elftal is nu immers uitgeschakeld, terwijl Marokko op polepositie staat voor plaatsing voor het WK van 2018. Maar stel je voor dat Nederland zich wél weet te plaatsen voor het volgende WK in 2022, zou het dan niet mooi zijn als Amrabat en Ziyech alsnog hun opwachting in Oranje kunnen maken. Ze zijn immers Nederlanders.

VOOR AL UW VRAGEN

WWW.TROUW.NL/SERVICE

Trouw

Jacob Bontiusplaats 9
1018 LL Amsterdam
020-5629444

redactie@trouw.nl
Abonneren Via trouw.nl/abonneren of onze Klantenservice kunt u gebruik maken van één van onze aanbiedingen.

Klantenservice Wilt u een nieuw abonnement, een vakantie/verhuizing doorgeven, uw abonnement beëindigen of heeft u een andere vraag? Bel dan de Klantenservice via 088 - 0561 588, open van maandag t/m vrijdag van 8.00 - 17.00 uur. Of geef uw wijzigingen online door via trouw.nl/service.

Bezorgservice De krant wordt maandag t/m vrijdag uiterlijk voor 7.00 uur bezorgd, op zaterdag uiterlijk voor 7.30 uur. Heeft u een melding over de bezorging? Dat kan 24 uur online via trouw.nl/bezorging of telefonisch via 088 - 0561 599. De Bezorgservice is open van maandag t/m vrijdag tussen 7.00 - 17.00 uur en zaterdag van 8.00-13.00 uur.

Abonnementsvoorwaarden

Op alle abonnementen zijn de Abonnementsvoorwaarden van toepassing. Deze kunt u nalezen via

trouw.nl/abonnementsvoorwaarden of telefonisch opvragen via 088 - 0561 588.

Advertenties Wilt u in Trouw adverteren, neem dan contact op via 088 - 5722 888 of ga naar persgroepadvertising.nl

Familieberichten familieberichtenonline.nl, per mail familieberichtentrouw@persgroep.nl of telefonisch 088-5722889 (ma-vr van 9.00-15.00 uur, zondag van 16.00-18.00 uur). Vermeld svp altijd uw telefoonnummer.

Auteursrechten Alle auteursrechten en databankrechten ten aanzien van de inhoud van deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Trouw, c.q. de desbetreffende makers.

Wet Bescherming Persoonsgegevens Trouw is een onderdeel van De Persgroep Nederland. De Persgroep legt abonneegegevens vast voor de uitvoering van de (abonnements)overeenkomst. Deze gegevens kunnen gebruikt worden om u te informeren over relevante diensten en producten van Trouw en onderdelen van de Persgroep. Indien u op deze informatie geen prijs stelt kunt u telefonisch contact opnemen met onze Klantenservice.

Religieuze status-aparte blijft vreemd

Christa Compas

directeur Humanistisch Verbond

Het regeerakkoord bevat op vrijwel alle onderwerpen compromissen. Tot we bij de paragraaf komen waar we al een uitzondering hadden verwacht: de medisch-ethische. Hier blijkt van geven en nemen plots veel minder sprake. Het kabinet schrijft: "Op veel andere terreinen kunnen met geven en nemen compromissen worden bereikt (...). Op medisch-ethisch gebied ligt dit veel moeilijker. Waar opvattingen worden gedomineerd door levensbeschouwing, geloof, overtuiging, idealen en geweten kan niet worden verlangd daar afstand van te doen."

Waarom eigenlijk niet? Wat wordt bedoeld met 'opvattingen gedomineerd door levensbeschouwing, geloof, overtuigingen, idealen en geweten'? En waarom zou een politieke partij van dit soort specifieke opvattingen, geen afstand kunnen doen? Hoewel het sym-

pathiek klinkt dat politieke partijen met elkaar hebben afgesproken geen afstand te doen van hun geloof en levensbeschouwing op medisch-ethisch gebied, is het minder sympathiek als we beseffen dat burgers wel van hun geloof en overtuiging afstand moeten doen. Een burger die zijn sterven in eigen hand wil houden, heeft nu met beperkende wetgeving te maken. Deze wetgeving is niet neutraal. Een burger wordt belemmerd in zijn zelfbeschikking. Maar, zo kan een religieuze politieke partij zeggen: 'Ik voel me bij uitbreiding van de euthanasiewet in mijn religie belemmerd'. Daar gaat iets mis.

Het is minder sympathiek als we beseffen dat burgers wel van hun overtuiging afstand moeten doen

Dat iemand een keuze maakt over zijn eigen leven is namelijk geen inbreuk op andermans religie. Het is een eigen keuze, voor en over het eigen leven. Dat een religieuze persoon die keuze nooit zou maken, is uiteraard zijn goed recht. Maar dat een religieuze partij vindt dat een humanistische of atheïstische burger ook geen eigen keuze mag maken is merkwaardig. De vrijheid van religie en levensovertuiging is hier verworden tot een dominante positie van een specifieke religie over mensen die deze religie niet delen.

Alle begrip voor een religieuze partij die niet achter het recht op abortus en euthanasie staat. Maar een religieuze partij die zich het recht toe-eigent deze opvatting voor alle burgers als geldig te verklaren, gaat een stap te ver. Het is afwachten hoe de medisch-ethische paragraaf precies gaat uitwerken. De vanzelfsprekendheid waarmee religieuze overwegingen nu een uitzonderingspositie claimen en krijgen, belooft niet veel goeds. Medisch-ethische thema's mogen niet in de ijskast worden gezet.